

Time is on my side

Havia de trobar alguna cosa, i ràpid, o el temps ?tant de temps, marededéu? m'esclafaria

Foto: Dennis Skley

Estic a l'atur. Amb cinquanta-un anys i després de vint-i-tres de treballar en una empresa que considerava casa meua vaig haver de prendre una decisió difícil; demà tornaria a prendre la mateixa, i demà passat, i l'altre? Decidir seguint la teua consciència està molt bé, però comporta conseqüències, esclar. Posar-te a buscar feina amb més de mig segle a les espatlles n'és una, no especialment falaguera. La por, vella i fidel companya d'aventures, se'm va tornar a instal·lar als budells. Havia de trobar alguna cosa, i ràpid, o el temps -tant de temps, marededéu- m'esclafaria. Doncs no.

El temps no només no m'ha esclafat (de moment) sinó que ens duem força bé. M'està descobrint un munt de coses, una altra vida on ell ja no juga en contra sinó a favor meu; a aquest pas ens acabarem fent amics. Immers en la rutina de marxar de casa cada dia a quarts de vuit i tornar-hi a quarts de vuit ja intueixes que hi ha una vida paral·lela que va fent i que és més vida que aquesta vida, però intuir-ho és molt diferent que comprovar-ho. Molt. De cop i volta trobes el moment per canviar aquella bombeta del rebedor que porta mesos fosa, per endreçar el calaix amb factures que encara estan en pessetes o per anar a plaça a comprar verdures i preparar un puré per dinar amb ta filla.

Dinar amb ta filla. Gairebé cada dia. O acompanyar-la a mitja tarda a l'Splau a canviar unes

vambes i fer-ho de gust. I mentre tanques la porta del garatge, ella canvia l'emissora que estava sintonitzada a la ràdio del cotxe, treu iCat i posa Flaixbac; i aprofitant els primers anuncis la torno a canviar i poso RAC1 per escoltar la colla del Versió; i a la que em despisto ja tornen a sonar els Imagine Dragons? Als estius, des de fa cinc o sis anys, tenim un acord: fem una llista de cançons, entre quaranta i cinquanta, cadascú posa les que vol (jo més, esclar, que la veterania és un grau) i l'anem escoltant al cotxe, a casa, a tothora. Així he aconseguit que s'acostumi a sentir REM (que ja li agrada), Van Morrison (que tolera) o Tom Waits (que no suporta, encara). I jo he descobert que prefereixo Katy Perry a Taylor Swift o m'he sorprès taral·lejant tot engrescat *Uptown Funk* o *Cake by the Ocean*.

De tornada de l'Splau, després de no poder canviar les vambes -i no passa res- i de berenar una mena de batut estranyíssim amb boletes que t'esclaten a la boca -i trobar-lo bo- el locutor de RAC105 anuncia *Perfect*, de l'Ed Sheeran. La meva filla m'avisa -des que li vaig dir que no estava malament aquest Sheeran, sempre m'alerta quan sona una cançó seva- i em diu que és la seva cançó preferida. Escolto la cançó en versió dual, la del Sheeran i la de la meva filla que se la sap de memòria; quan acaba em demana, expectant, què m'ha semblat. Li dic que està bé, i que la tornada m'ha recordat una cançó antiga de l'Eric Clapton. Gràcies a la Siri i a la cua de la ronda aconsegueixo que al cotxe soni *Wonderful Tonight*, ella l'escolta sencera (incloent els meus cors maldestres) amb un silenci solemne. En acabat li demano, expectant, què li ha semblat. Li ha agradat. De seguida veig que remena el mòbil i comença a buscar informació sobre l'Eric Clapton.

Més d'hora que tard hauré de tornar a treballar, però mai no trobaré una feina on em puguin pagar millor.